

LETOŠNJA SKUPŠČINA PZS JE MINILA BREZ VELIKIH PRETRESOV

ČIGAVA JE PLANINSKA ZVEZA SLOVENIJE?

Popolnoma brez pretresov, predvsem še usodnih, ki so jih nekateri pričakovali, se je v veliki dvorani časopisnega podjetja Delo v Ljubljani 30. marca v manj kot štirih urah končala letošnja skupščina Planinske zveze Slovenije. Od 202 planinskih društev — članic PZS je bilo prisotnih 125 delegatov, kar je malone 62 odstotkov vseh delegatov, ki so zastopali več kot 85.000 ta čas organiziranih slovenskih planincev.

Po pričakovanih sta bili osrednji točki dnevnega reda poročilo o delovanju PZS med skupščinama in poročilo komisije za lastninska vprašanja ter še predvsem razprava o obeh točkah.

Andrej Brvar, predsednik PZS, je na kratko povzel nekatere najpomembnejše aktivnosti Zveze v minulemu letu. Predvsem je poudaril, da je bila slovenska planinska organizacija na lanskeoletnem zasedanju generalne skupščine Mednarodne zveze planinskih organizacij UIAA potrjena kot organizator generalne skupščine te zveze leta 1997 in da je bila PZS enakopravno vključena v priprave na ustanovitev delovne skupnosti planinskih zvez alpskih držav CAA (Club Arc Alpin), ki so jo potem lani tudi ustanovile planinske organizacije Avstrije, Francije, Italije, Liechtensteina, Nemčije, Slovenije in Švice.

NADSTRANKARSKA PLANINSKA ZVEZA

»Prav nič evropski pa nismo v zadnjem času v skrbi, ki jo namenjajo politične stranke civilnemu življenju, zlasti društvom,« je dejal predsednik Brvar. »Mnoge politične stranke kažejo odkrite namere, da svoj vpliv in moč razširijo tudi na društva. Priča smo temu, da vabijo vodilne društvene funkcionarje v strankarske vrste, da strankarsko aktivni ljudje dobivajo naloge za delo v društvih. Politične stranke so začele ustanavljati društva, pri čemer je jasno, da politična stranka ustanovi društvo iz strankarskih interesov. Če bo dejansko prišlo do politizacije društvene sfere, potem bo to dodatno razdeljevalo Slovence. Ne smemo pozabiti, da so v slovenski zgodovini kulturna, gasilska in športna društva praviloma združevala, stranke pa delile ljudi. PZS ima ugled tudi zato, ker je nestranskarška ali celo nadstranskarška.«

Potem se je samo dotaknil lani sprejetega Zakona o društvih in uspehov na različnih področjih gorniškega delovanja, kajti poročila komisij so natisnjena v marčni številki Obvestil, »uradnega lista PZS«. Dejajle, da to poročilo ne zajema ocene o splošnem vplivu planinstva v Sloveniji, da je nemara storjen prvi korak k temu, da bomo v kratkem v Mojstrani dobili slovenski planinski muzej, da je Mladinska komisija pri PZS lani naposled le prebrodila kadrovsko in vsebinsko krizo, da je treba slovensko kategorizacijo gorskih vodnikov približati kategorizaciji UIAA, kar pomeni manj kategorij slovenskih gorskih vodnikov, in da je pri kar uspešni ekološki sanaciji naših planinskih postojank denarni delež države prav skromen.

KORISTEN GORNIKOV SVETOVALEC

Razprava je bila dokaj burna, kljub časovni omejitvi vsakega razpravljalca le na pet minut kar dolga in vsebinsko pestra.

Začel jo je načelnik Komisije za GRS **Daniilo Škerbinek** in govoril, kajpada, o gorskih nesrečah, vzrokih zanje in o delu 666 slovenskih gorskih reševalcev, ki delujejo v 17 postajah GRS. Posebne pozornosti je bil deležen podatek, da bo kmalu izšla brošura Gornikov svetovalec, ki bo prevod take avstrijske brošure in jo bodo delili brezplačno.

Matjaž Drčar je načel izredno aktualno temo o načrtih za kar dva radarja na Menini planini, čemur odločno nasprotujejo domačini, tudi člani PD Gornji Grad. Dejajle, da bosta imela predvidene negativne posledice na živo naravo, poleg tega bosta zaprti dve najlepši tamkajšnji razgledni točki, vprašljivo pa je tudi neoporečno napajanje Zadreške doline s pitno vodo, ki jo ta dolina dobiva z Menine. Rekel je, da radar nikakor ne sodi na območje, ki naj bi ga razglasili za krajinski park. Skupščina PZS naj bi sklenila, da slovenski planinci nasprotujejo taki sporni gradnji.

Milan Čilenšek iz PD Večer se je zavzel za to, naj planinska društva ne sklicujejo letnih konferenc, kar je nekaterim ostalo v navadi, ampak občne zборе, skupščine PZS pa naj bodo odslej kongresi.

VPLIVI VELIKIH IN MALIH

Marjan Oblak iz PD Ljubljana Matica je predvsem želel, naj bi se Planinska zveza Slovenije tudi po imenu spremenila v Zvezo slovenskih planinskih društev, v novih pravilih pa naj bi bilo natančno določeno, katere naloge naj ta zveza opravlja za društva, ki bodo njene članice. Ponovil je na več zadnjih skupščinah izrečeno zahtevo tudi drugih delegatov, naj bodo društva v PZS in seveda tudi na njenih skupščinah zastopana glede na svoje dejavnosti, ne pa vsako z enim delegatom, saj nekatera društva brez vsakršne ekonomije štejejo le nekaj deset članov, medtem ko nekatera oskrbujejo kočje in pota, imajo vsakršne komisije, vrhunске alpiniste in številčen podmladek, v Zvezi pa je vpliv enih in drugih popolnoma enak. Naposled je želel, da bi ustanovili podkomisijo za planinsko tovorno žičničarstvo.

Karlo Kocjančič iz Meddruštvenega odbora Primorske je potarnal nad težavami pri organizaciji zadnjih zimskih množičnih pohodov: njega dni, je dejajle, je planinskim organizatorjem pomagala vojska, letos pa so bili planinci iz Ilirske Bistrice pri organizaciji zimskega pohoda na močno zasneženi Snežnik popolnoma sami.

Janko Korošec iz PD Srednja vas v Bohinju se je pritožil nad nekakšnim nadzorništvom Triglavskega narodnega parka nad okoljevarstvenim delom planinske organizacije, ko je dejajle, da kljub dokaj visokemu standardu v nekaterih planinskih kočah planinci že sami

natančno vedo, kako je treba varovati gorsko naravo, ki jo v resnici tudi varujejo. Ob tem je ošvrknil slovensko državo: v Avstriji prispevajo planinci za ekologijo v gorah le 40 odstotkov sredstev, država in pokrajina pa ostalo.

KATEGORIZACIJSKI ZAPLETI

Ivo Bergant iz PD Tržič je ponovil že nekajkrat izrečeno dilemo: ali naj imajo planinska društva tudi pozimi ob koncih tedna odprte nekatere svoje močno obiskovane planinske koče, čeprav ob slabem vremenu finančno veliko tvegajo in je takšno oskrbovanje tudi denarno vprašljivo, ali pa naj se sprijaznijo z jezo planincev, ko bi se tudi ob lepem vremenu znašli pred zaprtimi vrati.

Rudi Kocjančič iz PD Jesenice je bil ogorčen nad kategorizacijo vodnikov, ker se mu ne zdi logično (in ne samo njemu), da alpinistični inštruktor, na primer, ki mora obvladovati visoke plezalske težavnostne stopnje (in jih tudi obvladuje), ne sme pozimi voditi skupine na ne pretežavno goro. Zavzel se je za preprostejšo in učinkovitejšo kategorizacijo vodnikov, kakršno imajo v drugih članicah UIAA. Odohraval pa je odločitev, da »smo nevarne zimske spominske pohode prestavili na pomlad, ker so življenja vendarle dragocenejša od spominov«.

Dragica Onič iz PD Poljčane se je pridružila takemu mnenju: ali ni za več nesreč zadnjih let, je rekla, krivo tudi to, da smo zapletli kategorizacijo, nekateri pa so zaradi takšne birokracije užaljeni in ne vodijo več. Izrazila je tudi prepričanje, da se ljudem pač ne bi bilo treba hoditi sončiti in kopati prav h Krnskemu jezeru, ki mu takšne količine kreme, s katerimi so namazani kopalci, močno škodujejo. (O kopanju v Krnskem jezeru je bilo zadnji čas nasploh nekaj razprav, tudi na posvetovanju med predstavniki Triglavskega narodnega parka in planinski društvi, ki imajo v parku planinske koče; tam je bilo rečeno, da predpisa o prepovedi kopanja še ni; tako ob tem kot tudi ob drugih visokogorskih jezerih bi lahko planinci kvečjemu postavili table z vljudnimi prošnjami, naj bi se pohodniki kopanju vendarle odpovedali.)

MRTVO DRUŠTVO BREZ PODMLADKA

Zvone Šere iz ljubljanskega PD Drago Bregar bi želel v statističnih pregledih gorskih nesreč podatke, koliko nesreč se je zgodilo na organiziranih izletih z vodniki in koliko na individualnih planinskih turah. Po njegovem mnenju (ki pa še ni dokazano) je na izletih z izprašanimi vodniki razmeroma prav malo nesreč.

Lojze Anzelc iz PD Lisca je kot predstavnik svojega društva brez dlake na jeziku povedal, da »iz poročil za sedanjo skupščino ni čutiti povezave med planinskimi društvi in Planinsko zvezo Slovenije«; meni, da PZS ni več življenjska, med njo in društvi ni pravih stikov, gre v glavnem za nakup in prodajo znamk za plačevanje članarine. Dejal je, da bi se moralo predvsem predsedstvo PZS natančneje seznanjati s stanjem na terenu.

Roman Ponebšek iz Mladinske komisije PZS je po-
tožil, da ima komaj 57 slovenskih planinskih društev

mladinske odseke, »društvo brez podmladka pa je mrtvo društvo«, kot je dejal.

Rudi Lanz iz PD Kranj je ponovil stare očitke tega društva, naslovljene predvsem na PZS: kaj je s podkomisijo za planinsko tovorno žičničarstvo, zakaj se v načrtovana znamenja na gorskih vrhovih vtika vsakdo, ne da bi poslušal glas stroke, zakaj PZS odkrito ne pove, kakšne so po novem zakonu o društvi možnosti za ustanavljanje novih planinskih zvez, zakaj si je PZS privoščila takšno razsipnost, da je naročila folijo za članske znamkice celo iz Amerike, zakaj PZS še vedno vztraja pri sedanjem imenu in ga ne spremeni v Zvezo planinskih društev in zakaj prav tako vztraja pri nekdanji odločitvi, da ima vsako društvo ne glede na število svojega članstva in dejavnosti po enega delegata na skupščini.

Predsednik PZS Andrej Brvar se je po skoraj dveurni neprekinjeni razpravi zahvalil za vsebinsko bogate pripombe, »ki bodo upravnemu odboru napotek za delo v letošnjem letu«, in odgovoril na nekatera od postavljenih vprašanj: da je bila v okviru gospodarske komisije pri PZS že ustanovljena podkomisija za žičnice, da si Triglavski narodni park in Planinska zveza Slovenije nista konkurenčni v gorskem svetu, da Šljamerjev dom v Vratih, ki ima letos pri obnovi prednost, ne bo konkurenca vzgojnemu centru v Bavšici, da imena Planinska zveza Slovenije ni potrebno spremeniti, ker je v 1. členu statuta PZS napisano, da je PZS zveza društev, in da so folijo za članske znamkice pač uvozili iz ZDA, ker ni mogoče biti odvisen samo od tega, kar izdelamo v Sloveniji.

DRUŠTVENE IN ZVEZINE KOČE

Potem ko so bile vse druge točke dnevnega reda sprejete brez razprave in pripomb, se je pri 7. točki, pri poročilu Komisije za lastninska vprašanja, spet vsul plaz pripomb. Predsednik komisije **Rudi Rauch** je bil mnenja, naj bi planinskim društvom — enako kot gasilskim — priznali lastništvo nad nepremičninami, v katere so vložili ogromno svojega dela in jih ohranili slovenski planinski organizaciji, naposled pa je v komisiji prevladalo stališče, naj zemljišče ostane v lasti PZS oziroma vseh slovenskih planincev, koče, ki so jih planinska društva sama zidala in urejala, pa naj bodo njihove, medtem ko naj druge koče ostanejo v lasti PZS.

Predsednik delovnega predsedstva **Drago Kozole**, ki je vseskozi trdno zagovarjal stališča PZS, je ob tem dejal, da »komisija nima takih pristojnosti, da bi komurkoli karkoli vračala. V primerih, ko društva dokažejo nastanek svojega objekta, se bomo pogovarjali o funkcionalnih zemljiščih, na koncu koncev pa bo o tem razpravljala skupščina, saj je treba braniti lastnino PZS. Komisija sicer noče izpodbijati lastništva, treba pa se je zavarovati za primer, če društvo razpade. PZS nikomur nič ne jemlje, ampak deluje po predpisih. Slovenski planinci moramo imeti tudi kakšno skupno lastnino, če bo treba kdaj pred državo nastopiti s kakšno garancijo.«

Adi Vrečer iz PD Celje je skoraj zaploskal predsedniku delovnega predsedstva, ker da je to, kar je povedal, ve-

lik napredek v dosedanjih razmišljanjih PZS. Potem se je seveda vrnil na svojo (in svojega društva) staro temo, na parcelo v Logarski dolini, last PD Celje, ki da jo je predsednik PZS na lastno pest oddal v dolgoletni najem Kovinotehni in je tako izgubljena za planinsko organizacijo, zato bi bilo treba to pogodbo nujno preklicati.

KOČE PD, ZEMLJO PZS?

Enako ostro kot Vrečer je reagiral predsednik Brvar: po njegovih besedah je pred 15 leti prišlo PD Celje s prevaro do te parcele, ko je takratni tajnik PZS podpisal izjavo, da se lastnina nekdanje Savinjske podružnice SPD prenaša na PD Celje. — Ob tem je bilo še rečeno, da so delegati že na lanski skupščini sklenili, naj se PZS in PD Celje dokončno dogovorita o tej sporni zadevi, ki vendarle še ni urejena. Rečeno je bilo tudi, kako so po drugi svetovni vojni delali z nepremičninami, toda kar so dobila planinska društva, ni bilo nič odtujeno brez privoljenja PZS. Po očitkih, češ da je predsednik PZS zemljo v Logarski dolini oddal samovoljno, je Drago Kozole povedal, da je upravni odbor PZS na seji na Vršču to zdaj sporno pogodbo potrdil, sicer pa da ta zemlja sploh ni odtujena in se z njo ne more zgoditi čisto nič brez privoljenja lastnika, ki je še vedno PZS.

Kot je zahtevalo več razpravljalcev, naj bodo koče last planinskih društev, ki so jih zgradile in ki jih dobro upravljajo, če pa PD preneha delati, naj to lastnino prevzame PZS in jo prepusti tistemu PD, ki bi bilo pripravljeno delo nadaljevati. **Franč Vračko** iz PD Maribor je bil mnenja, da je nesmiselno prepustiti koče planinskim društvom, zemljo, ki pomeni premoženje, pa dati PZS; na kočo ni mogoče, na primer, dobiti nobenega kredita, na zemljo pa. »Planinska društva dobro gospodarijo s svojim premoženjem in s kočami,« je dejal, »in so doslej znala to lastnino ohraniti vsem slovenskim planin-

cem. PZS doslej ni pokazala dobre volje, da bi še preostalih 40 koč s pripadajočo zemljo (120 jih je že v lasti planinskih društev) vrnila društvom, saj so vse te koče pravi spomeniki slovenskega planinstva. Sicer pa mora vsako spremembo lastništva takointako potrditi skupščina PZS.«

RADAR NA MENINI PLANINI

Jože Kumer iz PD Mozirje je načel vprašanje radarjev na Menini planini, **Franč Vrhovnik** iz PD Gornji Grad je v čustveno prizadeti razpravi povedal, da njegovi planinci odločno nasprotujejo tem napravam na razglednih vrhovih njihovih gora »in zdaj me moji fantje čakajo v Gornjem Gradu, da jim povem, ali skupščina slovenske krovne planinske organizacije nasprotuje postavitvi radarjev na Menini. Ogromno truda smo vložili v Menino, zdaj pa naj bi nekdo prišel in nam hotel vsiliti za nas nesprejemljive stvari. Kaj naj še delamo v našem planinskem društvu, če nam vzamejo našo Menino? Obrambni minister **Jelko Kacin** je dejal, da radar na Ljubljanskem vrhu pokriva ozemlje vse tja do južne Italije, zdaj pa hočejo v bližini postaviti vsaj še enega. Ali bo v združenji Evropi na vsakih 30 kilometrov radar?«

Čeprav je predsednik delovnega predsedstva sprva nasprotoval temu, da bi delegati sprejemali proteste proti radarju na Menini, ki da so lahko državno pomembni in še ni znanstvenih dokazov, da bi bili za ljudi nevarni, so delegati vendarle sprejeli sklep, da skupščina PZS podpira zahteve planincev in domačinov iz Gornjega Grada ter se odločno zavzema za to, da se Menina planina ohrani planincem taka, kakršna je zdaj.

VELIKA IN MAJHNA DRUŠTVA

Kolikor bolj se je čas bližal drugi popoldanski uri, toliko bolj se je osipalo število delegatov. Nekaj malega razprave je bilo le še o članstvu v PZS, ko je podpredsednik

namesto komentarja

SPOMENIKI OB POTI

Ob vseh doslej znanih oblikah onesnaževanja gorske narave je posebno zadnje leto ali kaj mogoče opaziti še eno novo, ki se je — enako kot menda vse grde razvade — razširila iz doline.

Kot so se zadnja leta pri nas grdo razpasli grafiti, ročno izdelani z obstojnimi razpršilnimi barvami, s katerimi so popisani tudi arhitekturni in kulturno umetnostni spomeniki, so bile v prejšnjem političnem sistemu, ko so bili grafiti lahko nevarni, močno razširjene vsakršne parole, pa tudi imena, ki so slavila tedanje politične voditelje. Izpisana so bila na lepkih, plotovih, železniških nadvozih in cestnih podvozih, predvsem še na strehah in vadbisčih v vojašnicah, pa tudi marsikje v gorskem svetu.

Zdaj se je prav ta navada preselila v gorski svet. Družnice gorskih obiskovalcev, ki se povzpnejo na razgleden hrib in jim ni do tega, da bi turo nadaljevale, ampak imajo na tem ciljnem vrhu dovolj časa, se raztepejo po pobočju, naberejo dovolj velike kamne in na travnate strmine zložijo imena tistih deklet in fantov, ki naj bi spadala skupaj, podpise pogumnih pristopnikov, kraje stalnega bivališča in še kaj, če je le na voljo dovolj časa, kamenja in potrpljenja.

Ko osel pusti dlako, kjer se valja, in se vrne v dolino, tja gor pa verjetno ne pride nikoli več, naslednje obiskovalce še zelo dolgo bodejo v oči ti izlivni sodobne upodabljajoče umetnosti, komajda komu pa pade na misel, da bi te umotvore razdril in »naravo spravil v prejšnje stanje«.

Kot smo lahko s slovenskih planinskih poti že pred leti pospravili drugače smeti, bi lahko zdaj še te, umetnike, ki bi jih zalotili pri ustvarjanju, pa opozorili, da so taki spomeniki popolnoma nepotrebni.

Marjan Raztresen

PZS **Janko Mirnik** dejal, da imamo v Sloveniji osem društev, ki štejejo več kot po 1500 članov, in 16 društev, v katerih je po manj kot 50 članov. Predlagal je, naj bi tem majhnim društvom pisali pisma, da se združijo s sosednjimi večjimi društvi. Poleg Dragice Onič je bil na skupščini tudi edini, ki je vsaj omenil Planinski vestnik, osrednje glasilo, ki že več kot sto let združuje slovenske planince, ki pa ga zadnja desetletja

ne pozna dovolj planincev, saj je nanj naročenih le nekako pet odstotkov članov slovenske planinske organizacije.

Čeprav bi nekateri prav želeli, da bi se na tej skupščini zgodilo kaj revolucionarnega, so si drugi kar oddahnili, da je minila brez vsakršnih pretresov.

Sicer pa naj bi se pretresi dogajali med letom, med delom, in ne za mizo.

POD NAJVIŠJO GORO NA SVETU JE NAŠA SMUČARSKA ODPRAVA

SLOVENEK HOČE SMUČATI Z EVERESTA

MARJAN RAZTRESEN

Z ljubljanskega letališča Brnik sta 29. marca prek Amsterdam in Bangkoka odpotovali v Katmandu v Nepal kar dve slovenski alpinistični odpravi. V odpravi na Mount Everest so vodja **Viki Grošelj**, organizator **Tone Škarja** (ki je za drugimi odpotoval pozneje), zdravnik **dr. Damijan Meško**, alpinistični smučar **Davo Karničar** in fotograf **Stane Klemenc**, v Nepal pa naj bi se skupini pridružila še Hrvat **Stipe Božić** in Mehican **Carlos Carsolio**. V odpravi na Ama Dablam so vodja **Vanja Furlan** ter alpinista **Tomaž Humar** in **Zvonko Požgaj**. Cilj prve odprave bo smučanje Dava Karničarja prav z vrha najvišje gore sveta do baznega tabora, člani druge odprave nameravajo kot prvi na svetu preplezati skrajno težavno severozahodno steno lepe gore Ama Dablam.

STARI MAČKI POD EVERESTOM

Najpomembnejša akcija Komisije za odprave v tuja gorstva pri Planinski zvezi Slovenije je letos smučanje z vrha 8848 metrov visokega Everesta, najvišje gore

V tej odpravi so sami izkušeni himalajski mački: vodja Viki Grošelj je doslej že stal na vrhovih desetih osemisočakov in je to njegova 14. himalajska odprava, Tone Škarja je bil tudi že vsaj tolikokrat v najvišjem pogorju sveta, dr. Meško je najbolj izkušen slovenski odpravarski zdravnik, saj je bil doslej že osemkrat ali devetkrat (tako nam je dejal na tiskovni konferenci pred odhodom) v Himalaji, Stane Klemenc je bil prav tako že večkrat v tem pogorju, Stipe Božić je doslej že dvakrat stal na najvišji gori sveta, v celoti pa je bil na vrhovih štirih osemtisočmetrskih gorskih velikanov, Carlos Carsolio pa bi celo utegnil biti četrti človek na svetu, ki bo za **Messnerjem**, **Kukuczko** in **Loretanom** priplezal na vseh 14 osemtisočakov; od 11. marca je namreč že v Nepal, kjer se je v času našega poročanja pripravljval na vzpon na svoj zadnji osemtisočmetrski vrh, na Manaslu; če mu to uspe do začetka maja, se bo Slovencem pridružil v baznem taboru pod Everestom.

AKLIMATIZACIJA V NEPALU

»Vse bo na gori podrejeno osnovnemu cilju, zaradi katere odprava odhaja na pot, se pravi Davovemu smučanju z vrha,« je dejal Viki Grošelj. »Naše želje so velike, pričakovanja slovenske javnosti tudi. Moštvo je majhno, vsak ima najmanj dve nalogi. Če nam bo načrt uspel, bo to tretja slovenska smer, ki bo Slovence pripeljala na vrh Everesta.«

Ta podvig so se Slovenci odločili čim bolj dokumentirati, ko dandanes nihče več ne verjame na besedo. Stipe Božić bo po severnih pobočjih poskusil priti čim višje na goro, na Anapurni je prve kadre smučanja z vrha posnel Carlos Carsolio in vse drugo Božić, zdaj bo nemara poskušal še Stane Klemenc, ki je v odpravi fotograf in drugi snemalec. Fantje imajo s seboj tri TV kamere in dve video kameri, Klemenc ima več odličnih fotografskih aparatov z ustreznimi objektivni in 150 filmov.

Slovenski alpinisti se bodo aklimatizacijsko pripravljali v Nepal. Kot so dejali pred odhodom, bodo do 20. aprila plezali na katerega od šesttisočakov, potem pa se bodo skupaj s petimi nepalskimi visokogorskimi nosači, samimi izkušenimi šerpami, ki so doslej že bili na katerem od osemtisočakov, odpravili v Tibet, na Kitajsko torej, in s severne strani začeli prodirati proti vrhu Everesta.

Nalepka smučarske odprave na »streho sveta«

sveta. Uspeh bratov **Dava** in **Drejca Karničarja**, ki sta lansko pomlad priplezala na vrh Anapurne, 8091 metrov visoke gore, ki je dotlej še edina manjkala v slovenski seriji vseh preplezanih osemtisočakov, in se potem smučala z njenega vrha ter opravila prvi tak smučarski spust v zgodovini, daje veliko upanja, da bo uspel načrtovani prvi smuk z Everesta, ki se ga bo lotil